

Linier, som, jeg tilstaaer, ere forekomne mig som en Gaade. Man siger: Selvangivelsen maa antages ikke at være indkommen; dette er for det Første sagt, som om det var en aldeles ligegyldig Sag, om det virkelig forholder sig saaledes eller ikke, man siger det ikke bestemt — og saa spørger man til: „for hvis Afgivelse Beviis mangler.“ Nu maa jeg dog spørge: Hvorledes skal en Skattehder føre dette Beviis? Der staaer paa Skattebilletterne, at de skulle nedlægges i Magistratens Brevkasse; Brevkassen kan ikke meddele Vedkommende Dvittinger for, at han har puttet Selvangivelsen derned; men selv om man fikrede sig 2 Vidner, og altsaa havde Beviis for, at Selvangivelsen var afgiven, maatte den første Betingelse for at føre saadant Beviis dog være, at man fik at vide, at Selvangivelsen ikke var indkommen. Som de ærede Medlemmer ville have bemærket, omtaler Skattecommissionen imidlertid i sin Skrivelse ikke med et Ord, ikke med en Stavelse, at Selvangivelsen ikke var indkommen, men samtidig med, at Overligningscommissionen sælber den Dom, at det skal have sit Forblivende ved, hvad Skattecommissionen har ansat den Vedkommende til, siger den, at der er Grund til at antage, at Selvangivelsen, for hvis Afgivelse Beviis mangler, ikke er indkommen. Dette forekommer mig virkelig ikke at være nogen hensynsfuld Maade at behandle Skatteyderne paa, thi det er dog den simpleste Forbring, Vedkommende maa kunne gjøre, at han underrettes om, at et saadant Beviis skal føres, idet Selvangivelsen ikke er indkommen; men dette har man, som sagt, ikke anseet for fornuddent, og jeg tilstaaer, at jeg heller ikke veed, hvorledes Vedkommende skulde føre et saadant Beviis. Dette er forøvrigt et Punkt, med Hensyn til hvilket jeg senere skal tillade mig at spørge den høitærede Indvirkningsminister om, hvilken hans Mening herom er. Efterat Overligningscommissionen saaledes har sagt, at Beviis mangler for, at Selvangivelse er afgiven, og at der er Grund til at antage, at den ikke er indkommen, spørger den til, at det maatte være Vedkommendes Pligt, naar han ikke tidligere havde hørt fra Ligningscommissionen i den offentliggjorte alle Skattehderes omfattende Fortegnelse, at eftersee, hvorledes hans Ind-

tægt var ansat, for saaledes at fikrede sig Afgang til inden den i § 18 bestemte Fristis Udløb at begjære Forandring. Naar man nu læser Lovens § 13, som siger, at Ligningscommissionen kan efter mundtlig Conference forandre eller forhøje Skatteangivelserne, er det dog ganske naturligt ved Siden deraf at læse, at Ligningscommissionen uden mundtlig Conference ikke kan forhøje saadanne Skatteangivelser, men Overligningscommissionen siger, at naar den Vedkommende Intet har hørt fra Ligningscommissionen, maa det være hans Sag at forvisse sig om, at hans Angivelse ikke er forhøjet. Dette forekommer mig slet ikke at være i Overensstemmelse med Lovens Månd; dette Svar synes mig saa mærkeligt og saa utilfredsstillende, at jeg virkelig troer, at det er nødvendigt, at denne Sag bliver tagen under nøie Overvejelse, for at klare og tydelige Bestemmelser om, hvorledes dette Forhold er at forstaae, kunne komme ind i Loven.

Efter denne Udtalelse om, hvad der har foranlediget denne Sags Fremkomst, skal jeg nu tillade mig et Par Bemærkninger om de her fremsatte Punkter. — Jeg forstaaer Loven saaledes, at Skattecommissionen ikke uden at have confereret med vedkommende Skattehder kan forhøje nogen Selvangivelse, og det lader ogsaa til, at Magistraten før har været af denne Mening. I en Skrivelse fra Magistraten til Borgerrepræsentationen i Anledning af den i 1864 paatænkte Revision af Indkomstskatteloven udtrykker Magistraten, efter at have gjort opmærksom paa alle de Ulemper, der ere forbundne med de mange Selvangivelser, der indkomme, og de mange Misforstaaelser, hvori Skattehderne gjorde sig skyldige paa den ene eller den anden Maade, Misforstaaelser af Loven, Misforstaaelser af Selvangivelsen, Misforstaaelser af deres Indtægter o. s. v., sig saaledes, at „da Loven udtrykkelig har fastsat, at Commissionen, forinden den forkaster nogen Selvangivelse, skal give den paagjældende Skattehder Leilighed til at godtgjøre Angivelsens Rigtighed, er den selvfølgevis nødsaget til at opfordre de Paagjældende til at fremkomme med fornødne Beviisligheder eller nærmere Oplysninger.“ Her forekommer det mig, at Magistraten be-